

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН ЗЕЛЕНЯКЪТ

chitanka.info

*Нямаш нито жили, нито нерви,
нямаш нашата злочеста плът.
Съвестта и хилядите червеи
никога не те гризат.*

Атанас
Далчев —
„Камък“

*(...) И който,
обхванат от нечисто
любопитство
или от дързост дяволска,
поиска
да раздере завесата на дните
и на съдбата образа да види,
намира не живота, а смъртта.*

Атанас
Далчев —
„Кукувица“

Викът на онова дете промени живота на Филип Мазлоу из основи. Викът, който чу през онази ясна, топла нощ. Сивият строг додж на Филип Мазлоу — търговски пътник от L. A. — спря пред крайпътното кафене, където винаги се отбиваше на връщане към големия град след добра сделка. Както винаги, когато спираше тук, си пееше една песничка, съчинена от самия него:

*„Идвам специално от красивия Ел Ей,
за да пробутам прахосмукачки на цял Ю Ес Ей.“*

Този път беше сключил договор за цели двадесет парчета и смяташе да пийне подобаващо. Слезе от колата и доволно подсвирквайки си, махна невидима прашинка от ревера на кафявото си сако. После с бодра крачка се запъти към кафенето. Още от малък лъжеше доста умело и баба му се шегуваше, че лъже като търговски пътник. Може и да посълъгва, но изкарва добри пари. Много и добри пари. Беше доволен от работата си, а всички останали презираше. Беше един от върхушката на средната класа, доволен от стила си на живот, от възможностите си. Имаше хубава къща с две бани, заден двор с басейн и две коли. Какво повече можеше да иска от живота?!

Ритна вратата и влезе:

— Здрави, Моли! — махна той към хубавичката сервитърка пред бара.

— Как е, Фил? Май си ударил нещо голямо, а?! — тънките ѝ устни се разтеглиха в усмивка.

— Цели дванадесет сделки, сладурче! Я, дай една по-голяма кана с кафе и парче пай, че тоя бизнес ми опразни стомаха...

Момичето се изкикоти и се скри в кухнята. В това време на паркинга спря жълт датсун и от него излезе едно семейство. Малкото момиченце държеше кукла с руси коси и сини спящи очи. Беше облечено със светлосиня рокличка на бели точки с дантелена яичка, бели къси чорапки и сини лачени обувки. Филип се беше зазяпал по тях и Моли трябваше два пъти да го подбутне, за да се обърне. За разлика отпреди малко, сега бе сериозен и пое поръчката си мълчаливо. Започна да дъвче, а младото семейство влезе в закусвалнята.

Мъжът беше облечен с червена карирана риза, която висеше свободно над тесните сиви джинси, а кафявите му шприцове тропаха по дървения под, докато се запътваше към масата зад Фил. Той беше висок и мускулест („като всеки фермер“ — помисли си Фил), с квадратно лице, добродушни очи и черна щръкнала коса. Жената бе кълощава с остри скули и мек поглед. Дълга коса, с цветът на кълчища, се спускаше по зелената ѝ рокля.

— Тате! Аз искам малинов сироп и кифла.

— Добре, Ели. Няма проблем. От сутринта не си яла нищо — мъжът погали детето по главата и се обърна към съпругата си. — А ти какво искаш, скъпа?

— Кафе и бургер!

— Окей, Рони — кимна той и се обръна да поръчва към вече появилата се сервитърка.

Фил дъвчеше бавно и слушаше разговора на съседната маса. Отново чу потропването на ботушите по дъските. Спомни си, че като малък на село, преди да заспи, често чуваше такова потропване откъм килера. Мислеше си, че са от голямого чудовище със зелена брадавична кожа и дълги кървави зъби, което сграбчва децата с ноктести лапи и ги изяжда, когато са били непослушни. Затова не обичаше да спи на тъмно, а и никога нощем не ходеше до тоалетна, дори когато повече не можеше да стиска. Лошото чудовище щеше да го сграбчи!

(...което взе... кой ли...)

— Сър, сър, извинете — някой го тръскаше — Добре ли сте?

Фил, сепнат, изтърва пая. Пот се стичаше по челото му, а фермерът стоеше прав до него. Усмихна се!

— Извинете, че ви стреснах. Ще ви поръчам друго парче.

— А-а-а, не... не, няма нужда — запелтечи Мазлоу и заизтръска трохите от дрехите си.

— Исках само да ви попитам дали имате огънче — мъжът все още стоеше до него.

(„Махни се, селяк!“)

— Не, съжалявам. Не пуша — Фил сви рамене, — но Моли може би има!

— Моли? — учудено попита мъжът.

— Да! Сервитърката.

— Аха, благодаря.

Трапането по дъските се отдалечи.

Понякога нощем не ставаше от леглото, защото под него беше много тъмно. МНОГО тъмно. А то, чудовището, обичаше мрака. В него се беше родило и в него живееше и се хранеше. Мракът беше негов дом. Фил усети, че се е разтреперил, както преди двадесет и пет години. Сякаш още е в дядовата къща, завит до брадичката под юргана, потен и уплашен, впил поглед в спасителната светлина.

Изведнъж му се догади и той тромаво се измъкна и втурна към тоалетната. Моли го проследи с поглед. Днес Фил й се струваше много странен.

Фил наплиска лицето си със студена вода, наведен над умивалника. Погледна в огледалото. Погледът му се пълзна върху отражението на една от кабинките зад него. Под вратата се виждаше едър зелен крак, покрит с люспи и брадавици. Пръстите завършваха с черни дълги нокти. Мъжът рязко се обърна към тоалетната. Сега нямаше нищо. Наведе се, но пак не успя да види има ли изобщо някой вътре (*всъщност не желаеше да се навежда, а още повече да вижда зелени крака в обществени тоалетни*).

Изхвърча, плати сметката си набързо и се качи на доджа си. Асфалтът започна да се движи под набиращата скорост кола. Но за разлика откогато идваše, сега нито си пееше, нито потропваše с пръсти по волана. Мислеше! Зеленото чудовище беше взело някой?! Но кой!

То се връщаše. Част от господин Мазлоу — малкия Фил, бе сигурна, че зеленото чудовище ще дойде да вземе и него. Големият Фил, от върха на своите 32 години, не вярваше в предчувствия. Не вярваше и в Зеленяка, защото бе пораснал, бе пътувал много, видял много и знаеше, че доказателства за причината за страхата му просто няма.

„Зеленяк! Ти! Не! Съ! Ще! Ству! Ваш!“ — повтаряше като мантра малкият Фил, макар да знаеше, че е там. Не искаше да повярва, че нещо толкова голямо, лигаво, зелено, жестоко и гладно съществува. Но ако се върнеше... то щеше да го изяде.

(*Малкият Фил потрепери, а по-големият просто стисна волана силно, защото му беше обещало (?) Кога ли е говорил с него?*)

Не! Не е говорил! Просто го знае. Знае го, както антилопата знае, че трябва да се пази от лъва. Защото и той яде. И самият Филип Мазлоу — търговски агент, прехвърлил тридесетте — знаеше, че трябва да бяга, да се пази, защото то ЯДЕ! А сега бе гладно. Сигурен бе в това.

Вечерта, когато се прибра вкъщи, беше много изнервен, при всеки шум подскачаше и макар че бе вече голям (както казваше дядо му: „Ти вече си голямо момче Фил и не трябва да се страхуваш“), преди да си легне, надникна под леглото, за да се увери, че там няма нищо. Заспа на светлината на лампа, завит до брадата, и макар през

нощта да му се допика, не стана. Едва когато светлината на зората заля стаята му, се осмели да пусне крак пред дълбоката тъмнина и да стане. Страхът го бе вързал, сякаш бе потъркал вълшебната лампа и духът се бе появил — засега само в главата му. Докога?

* * *

Кабинетът му бе изрядно подреден. Сигурно, защото имаше малко мебели — едно голямо бюро пред прозореца, в чийто край стоеше компютърът, пред него — удобно кожено кресло, два стола за посетители, закачалка и кошче за боклуци. Стените бяха боядисани в резеда и въпреки семплото обзавеждане, помещението лъхаше на „тежкария“.

Сутринта Фил влезе в кабинета си във видимо по-добро настроение от снощи. Познатата обстановка му вдъхна сигурност (или може би малкото мебели не позволяваха Нещо да се скрие?). Съблече шлифера се и го закачи в ъгъла, след което се тръшна в креслото. На вратата се почука и влезе госпожица Голдсън — секретарката му:

— Кафето, г-н Мазлоу.

— Благодаря, Силвия. Би ли ми донесла и сутрешния вестник.

— Разбира се, сър!

Тя се обърна и излезе, докато Фил сръбваше от черната ободряваща течност. След минута вратата се отвори и „Дейли нюз“ се оказа в ръцете му. Изтегнал се назад в коженото кресло, с чаша димящо кафе и цигара, четейки вестник посред бял ден — всеки би го взел за преуспяващ бизнесмен. А Фил би се ухилил, плеснал по бюрото и извикал „Ей, богу, така е!“. И може би беше така. Поне до момента, в който видя зеления крак в тоалетните. Оттогава не бе щастлив толкова колкото преди. А когато обърна на трета страница на вестника, може да се каже, че вече бе нещастен. Доста нещастен. На върха на страницата се мъдреше заглавие за жестоко убийство, а в средата на страницата по-интелигентните читатели можеха да разберат, че жертвите са семейство — мъж, жена и малко момиченце. Имаше и снимка. За стотни от секундата Фил разпозна гостите на крайпътното кафене от вчера. Вгледа се във фотографията. Колата на мъжа бе спряна на пътя, а самият той висеше с разрязано гърло на страничното

стъкло. Жена му бе с размазана глава (до която на Фил му се стори, че вижда око), а Ели — дъщеря им, бе буквално разкъсана на парчета и разхвърляна около паркирания автомобил. Куклата й се валяше в праха! Фил бе изтърпнал, блед, потен... рязко си пое дъх, от което гърдите го заболяха. Защото докато четеше, не бе дишал. Очите му се разшириха. Зад колата на снимката имаше зелено петно, неясно за всеки читател или дори за фотографа, направил кадъра, но Фил знаеше, че това е зелен КРАК. В следващия миг той припадна. За няколко секунди. Но когато пак отвори очи и погледна боязливо, зеленият крак беше все още на снимката. Тихият ужас, в който изпадна, не продължи дълго. Седеше на пода и плачеше безмълвно. Като малко дете. Но това му дойде ободряващо. Защото в един момент той осъзна, че това е действителността. А малкият Фил успя да убеди големия, че ще трябва да се бори (?!)... Да се БОРИ? Изведнъж си спомни. Там, в къщата на дядо му, там, където заспиваше често със страх от зеленото в килера.

(под леглото)

(зад вратата)

(в сянката)

Там той се пребори със страха си. Една сутрин разказа на дядо си за ужаса, с който живее, и старецът го принуди вечерта, като се стъмни, да надникне под леглото и в килера. Там нямаше нищо и оттогава (до скоро), Фил бе забравил за това. Вече не се съмняваше какво трябва да направи. Да отиде в къщата на дядо си и както преди 25 години, да влезе в килера, за да се убеди, че няма нищо. Филип Мазлоу скочи от пода и изхвърча навън, без да си вземе шлифера.

Русото момиченце изпищя в съня си. Нещо меко и влажно го душеше, нещо черно притискаше очите му. Болката се надигаше като вълна в главата му. Белият дроб пищеше за въздух, съзнанието ревеше от ужас. Черната пелерина покри всичко, вълната преля и разби вълнолома. Настипи тишина сред разпиляната по възглавницата детската коса, сред нетипично извитите ръце. В този миг млада жена нахлу в стаята. В нощта видя само ниската сянка, надвесена над детското креватче; в другата стая дете се събуди от ВИК. Майката се хвърли към сянката, но оствър удар я запрати в стената. Тя почти не изпита болка,

когато черепът ѝ се разби. Болката от мисълта, прелетяла за стотни от секундата, че нещо се е случило с дъщеря ѝ. Детето в съседната стая продължи да плаче... а на сутринта, когато полицията дойде и отвори врата, свързваща двете стаи, то видя малък плющен крокодил на леглото на сестра си. На следващата нощ този крокодил оживя в детското съзнание. Детето вярваше. То знаеше, че това нещо е убило сестра му и майка му. И Зеленякът заживя в малките сиви клетки на измъчения мозък на Фил. Докато не нахълта смело в килера и не видя, че е празен. Оттогава заживя на друго, много по-топло и удобно място, от което можеше да контролира всичко.

* * *

Сивият додж спря пред паянтовата селска къща сред слягащия се прах. Времето сякаш забави ход, кучетата мълкнаха, кокошките скриха глави под крилете си, а къщата злобно изскърца. Неприветливо заключените кепенци и врати, буренясилият двор, жълтата олющена боя и полуусъборената ограда навяха на Филип мрачни и меланхолични чувства. Чувство, че е изгубил детството си... „А, не загубих ли и още нещо... Нещо не изчезна ли още тогава от живота ми. Нещо умря, но какво?“. Той хлопна вратата зад гърба си и се облегна на колата с поглед, забит в двора, в герана и старата изсъхнала слива.

— Това е къщата на стария Хъксли!

Фил подскочи и рязко се обърна. Стара, дебела бабичка, със суhi очи и бастун, бе спряла и се бе загледала в него.

— А, вие да не би да искате да я купите?

Чак сега Мазлуу видя бяла табела с надпис, че срещу 56 хиляди долара може да стане притежател на тази „чудесна нова къща в китна Калифорния, на комуникативно място“...

— А-а-а, не! Не! — смотолеви той. — Просто минавах и спрях за малко.

— Аз пък си помислих, че... — старицата не довърши и тръгна бавно, подпирайки се.

— Извинете... — неуверено започна той, но като видя, че тя спира, продължи — защо е изоставена къщата?

— Историята е дълга — усмихна се тя, разкривайки голи венци,
— а аз съм стара. Ако ме почерпите един тоник, ще мога да ви я
разкажа.

Чиста проба изнудване — помисли си Фил!

— Добре, елате.

Отидоха до кръчмата на съседната улица и се настаниха до един
мръсен, наплют от мухи, прозорец. Дадоха поръчката си на
сервитьорката Сали — здравенячка, която изключително малко
приличаше на Моли. След минути пред тях се оказа голяма кана кафе,
тоник, черешов пай и ванилов сладолед. Старицата запали цигара с
треперещи ръце, пожълтели от никотина, и започна:

— В къщата, която гледахте, живееха Хъксли — Бил, Уоли и
внукът им. Тъй и не разбрах как се назава. момчето беше малко лудо,
затова и те не го показваха много-много. Все вътре седеше. Понякога
излизаше на двора да поиграе и само тогава го виждахме. Не се
различаваше много от другите деца. Като изключим жестокостта му.
Всички деца, господине — тя сръбна кафе и после лапна парче пай —
са жестоки. Но това беше... — завъртя театрално очи и избърса
бърните си. — Обичаше да убива животни. Една сутрин пощальонът
чукнал на вратата и когато момчето се показало... Ох, сигурно не ти е
интересно... Основното е, че една нощ хлапето взело ковашкия чук и
пречукало дядо си и баба си, докато спели. Не ме питай как е успяло да
вдигне и замахне с тежкия чук, аз не знам. Но фактът е, че на сутринта
намериха двамата на кайма с разльоскани мозъци по възглавницата и
чука. Полицията откри отпечатъци на хлапето, а и то самото беше в
кръв. А знаете ли къде го намериха?! Свито под леглото на топка,
лапнало палеца си, спящо. След това клане. Можете ли да си
представите. Отведоха го. Изследваха го. Чух след време, как лекарят
му бил разправял, че като малко видяло някакъв крадец да убива
семейството му и затуй превъртяло — бабката се ухили безъбо — и то
самото станало изверг. По-нататък не знам нищо. След години обаче го
пуснаха. Било се излекувало. Мен ако питаш, от такова нещо оправяне
няма, господине!

Старицата изсърба шумно кафето си и стана.

— Аз ще ходя, имам работа. А ти внимавай, че съм чувала, че
бродят духове в къщата — изкиска се в шепа старицата, а окото й беше
толкова мътно (като герана).

Филип Мазлоу седеше в никому неизвестно кафене, в затънтено градче, на маса, покрита с трохи и вирнали крачета мухи, в трептяща жега, с пулсиращо слепоочие, но най-вече — като гръмнат. Значи ето кой е убил Зеленякът — майка му и сестра му! Както и младото семейство (наскоро), но не. Фил не беше убил баба си и дядо си. Това е невъзможно! Просто е невероятно. Но викът... викът на сестра му, който все още ехтеше в дълбините на съзнанието му... От гърлото му се чу глухо ръмжене, което бързо премина в нечовешки писък. Очите му изхвръкнаха от орбитите и се напълниха със злоба. Пламъчета ненавист заиграха в тях. Сервитьорката също изпищя, но от ужас. Защото там, на втора маса, нещо ставаше. Човекът, който допреди минути разговаряше със старицата Скърф, сега ревеше. Но не това бе плашещото, а че той сякаш се размиваше във въздуха, топеше се, а там, където изчезваше, се появяваше зеленикаво сияние. Зеленото нещо стана от масата и се приближи до бара. От огромните му кучешки зъби капеха слуз и лиги. Сали беше парализирана. Не можеше да отлепи поглед от създанието. Съзнанието ѝ скимтеше от ужас, а крайниците ѝ бяха тежки като олово. Не можеше да помръдне. В този миг дълъг и остър нокът се стрелна към лицето ѝ. Болката избухна за секунда, след което рязко утихна. Тя се свлече. Зеленякът изскимтя от удоволствие и излезе.

Две години по-късно младо семейство купи къщата на Хъксли и се настани веднага, въпреки че имаше доста неща за ремонт. Малкият Джон взе стаята на втория етаж, до килера. Често чуваше странни шумове оттам и го бе страх да затвори очи. Докато една сутрин вече поотрасналият Джон влезе в килера и се огледа. В ъгъла на земята видя мухлясало зелено, плющено крокодилче, което времето бе така деформирало, че изглеждаше стран(ш)но. Детето го взе и изтича на двора бързо. Отвори капака на големия геран и хвърли играчката вътре. Плющът потъна бавно, докато не стигна дъното, до плесенясала човешка кост. Когато затваряше кладенеца, Джон сякаш чу далечен смях. Уплаши се и бързо затръшна капака. В следващия миг разбра, че се обаждат червата му. Беше гладен, защото още не беше закусил. Какво по-добро време да провериш тъмния килер, при изгрев-слънце, преди закуска.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.